

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Ἐκτετυπωμένον ἐκδ' τοῦ Ἰωαννοῦ Νεῦ Παιδείας ἐς τὸ κατ' ἄνωγαν καλλιπῶν καλλιπῶν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παραστάς ἐς τὴν εἶδον ἄλλοις ἑταίροις καὶ ἐκδ' τοῦ Οἰκουμένην Παιδαγωγικοῦ Κανονικοῦ Κανονικοῦ, ἐς ἀνάγνωσρα ἑταίρων καὶ παραφάσεων ἐς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΣ
ΒΕΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δραχμ. 50. Ἐτήριον δρ. 18. Τριμηνίον δρ. 15.
ΒΕΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀληθεῖς γράσια διακμ. 50.— Ἀρεμῆς διολόγος 4.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Ἐρατῶν σελήνια 12.
 Ἐτήριον καὶ Τριμηνίον ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΚΑΡΥΦΟΝ Τῶ 1878
 ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΑΘΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
 Ἄρχιζε τὴν ἰην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσιν τὴν ἰην οἰουδέμητου μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδοσ Ἐρμιόου δρ. 28, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'. — Τόμος 3τος

Ἐν Ἀθήναις, 21 Μαρτίου 1878

Ἔτος 47ον — Ἀριθ. 16

ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

(Ἰνδιαιτόνημα τοῦ Λοχαγῶσ DANRIT)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

Τοῦδωσαν ἀκόμα ἓνα μπαουλάκι, ἐποῦ τὰ πράγματά του ἔπρεπε νὰ μποῦν διπλωμένα κανονικὰ καὶ γρήγορα. Ἐπρεπε νὰ τὸ λουστράρη προσεχτικὰ ἀπὸ πάνω, κάθε πρῶτ, κι' ἔπρεπε νὰ μὴ σκεφθῆ ποτὲ του νὰ κρύψη ἐκεῖ μέσα τὸ παραμικρὸ «λαθραίο», δηλαδὴ πράγμα πού δὲν τὸ ἐπέτρεπε ὁ κανονισμός.

Ἐἶχε τοποθετήσῃ μερικῆς ἀπ' τῆς ἀποσκευῆς του, ὅταν ἀκούσε τὸν ὑπαξιωματικὸ νὰ τοῦ φωνάζῃ πάλι.

Αὐτὴ τὴ φορά ἦταν γιὰ νὰ πάρῃ τὰ πράγματα πού τοῦ ἔδινε ἡ «Διεύθυνση Σπουδῶν»: τὸν κανονισμὸ, τετράδια, χάρακες, γνώμονες, γεωμετρικούς, διαβήτη, κουτὶ μὲ χρώματα, πυξίδα καὶ κάτι ἄλλα ἀκόμα. Ἐφοδισμένος μ' αὐτά, πῆγε καὶ πῆρε μιὰ θέση στὴν αἴθουσα τῆς Μελέτης.

Ἐπὸς τοῦ ὄσαν ἐξάρτησῃ καὶ ὄπλα. Ἐνα ὄπλο πού δὲν εἴχερε, γιὰτὶ μόλις τὸν προηγούμενο χρόνον εἶχε εἰσαχθῆ στὸ στρατό. Ἦταν ὄπλο Γκρά. Καὶ μιὰ ξιφολόγη, πολὺ ἐλαφρότερη ἀπὸ κείνη πού εἶχε στῆς μάχες τοῦ Ντιζὸν καὶ τοῦ Μομπελιάρ.

Ἡ τύχη τὸν εἶχε βάλει στὸ μελετητήριον ἐκεῖνον πούχε τὸνομα Αἴθουσα Ναπολέοντος. Γιὰ νὰ φτάσῃ ὄς ἐκεῖ, ἔπρεπε πρῶτα νὰ περάσῃ ἀπ' τὸ Μεγάλον Τετράγωνον.

Ἐβλεπαν ἔτσι, μὰ δὲν ἦταν οὔτε μεγάλο, οὔτε τετράγωνον. Ἦταν ὄμως ἡ καρδιά τῆς Σχολῆς. Ἐκεῖ ἐβγαζάν ὄλεσ οἱ μεγάλεσ αἴθουσες ἐποῦ μελετοῦσαν διακόσιοι μαθητῆς. Ἐκεῖ

ἐβγαζε τὸ γενικὸ στρατηγεῖο τῶν ἀνθυπασπιστῶν, πού ἦταν κέρβεροι τρομεροί, διαλεγμένοι ἀπ' ὄλα τὰ συντάγματα γιὰ τὴν αὐστηρότητά τους, κι' ἐπέβλεπαν κάθε στιγμὴ καὶ τιμωροῦσαν καὶ τὸ παραμικρότερον σφάλμα. Ἐλὸς ἐκεῖ ἐβγαζε καὶ τὸ γραφεῖο τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς ὑπηρεσίας, πού ἦταν πάντα ὁ «ἀπὸ μηχανῆς θεός», αὐτὸς πού εἶχε τὴ γενικὴ ἐπιβλεψη καὶ τὴ συγκράτησῃ τῆς παιθαρχίας.

Στὸ μεγάλο αὐτὸ τετράγωνον εἶχαν παιχθῆ ἡ «Ἐσθήρ» κι' ἡ «Ἀταλλά», τραγωδίεσ πού ὁ Ρακίνας τίς εἶχε γράψει γιὰ τίς μαθήτριεσ τοῦ Σαιν-Σύρ,

κι' ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' ἐρχόταν στῆς παραστάσεις κι' εἶχε δώσει τὸνομά του στὴν αὐτὴ ἐκείνη.

Αὐτῆσ ἀραγε οἱ ἱστορικῆσ ἀναμνήσεις ἔκαναν τὸ Γιώργο νὰ σταθῆ σὰ μαρμαρωμένος, τὴν ὄρα πού γύριζε στὴν «Αἴθουσα τοῦ Ναπολέοντος»;

Ὅχι. Στάθηκε καὶ κι' ἡ καρδιά του ἀρχισε νὰ χτυπᾷ δυνατὰ, γιὰτ' εἶχε ἀντικρύσει τὸ θαυμάσιον πίνακα τοῦ Μπεττανιέ, πού βρισκόταν ἐκεῖ μέσα στὸ πραγματικὸ του πλαίστιον.

Θὰ σὰς τὸν περιγράψω τὸν πίνακα αὐτὸν, ὄπως τὸν εἶδεν καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἄλλη φορά.

Μέσα σὲ μιὰ σκυθρωπῆ, τεράστια κι' ἐρημνὴ πεδιάδα, πού τὴν κλείνουν στὸ βάθος κοκκινωπά βουνὰ καὶ μαύρα δάση, εἰκονίζεται μιὰ γυναίκα μὲ μακρὰ πένημα πέπλα χήρας, πού κλαίει σιωπηλὰ μὲ τὰ βλέμματα χαμηλωμένα. Στὰ πόδια τῆς μιὰ κάσσα μικρῆ, γιὰ κόκκαλα, καὶ στὸ βάθος τῆς κάσσης ἐν' ἄσπρον πανί.

Ἐνας γέρος ριτυδωμένος καὶ φαλακρός, σκυμμένος πάνω σ' ἓνα λάκκο, πού μόλις τὸν ἔχει σκάσει, βγάζει κόκκαλα ἀσπρισμένα καὶ μὲ μύριεσ προφυλάξεις τὰποθέτει στὸ λευκὸ πανί.

Πλάι σὲ μιὰ νεκροκεφαλῆ, ἔχει τοποθετήσῃ μιὰ χρυσὴ ἐπωμίδα πού τὴν ἔχωσε ἀπ' τὰ χώματα. Γιὰτὶ ὁ λάκκος αὐτὸς κλείνει τὰ λείψανα ἐνὸσ ἀπ' τὰπειρα θύματα τοῦ πολέμου τοῦ 1870.

Μὰ ἡ χήρα δὲν εἶναι μοναχῆ. Στήριζεται στὸ μπράτσο ἐνὸσ γεροῦ νέου μὲ στολὴ μαθητοῦ τῆς Σχολῆς τοῦ Σαιν-Σύρ. Τὰ μάτια του φανερόνουν λύπη, μὰ μέσα ἐκεῖ θαρροῖ κανεῖς πὸς διαβάσει τὸ στίχο πούναι χαρῶν γινόμενος πάνω στὸ χρυσοῦ κάρδο:

Μιὰ ἐνδικήτῃρα γενεά
 Θὰ βγῆ ἀπ' τὰ κόκκαλά σας!
 (Βιργίλιος)

«Γιαλελέι, λέλι, λέλι...» (Σελ. 97, στ. γ')

— Ο! πόση πίκρα σκέπασε την καρδιά του Γιώργου Καρδινιάκ, όταν, στο αντίκρουσμα της εικόνας αυτής, θυμήθηκε ότι τα κόκκαλα του τιμημένου πατέρα του δεν τ'αχε ακόμα κανείς περμαζέψει.

— Η τελευταία αυτή παρηγοριά απόλειψε απ' αυτόν και τη μητέρα του.

Ευθύς μόλις τέλειωσε ο πόλεμος, η πρώτη τους σκέψη ήταν να μεταφέρουν σε γαλλικό χώμα το λείψανο του συνταγματάρχη. Μά ο άδβας Όρμεσσόν, που ο Γιώργος τον είχε συναντήσει στο Σαιν-Πριδά και τούχε αναθέσει να εκπτελέσει τα τελευταία καθήκοντα προς τον αγαπημένο νεκρό, δε βρισκόταν πιά στη Γαλλία. Φεύγοντας τον έμφύλιο σπαραγμό, που ακολούθησε τον πόλεμο του 1870, είχε φύγει για την Ουγκάντα της Αφρικής στα 1871.

Τότε η κυρία Καρδινιάκ αποτάθηκε στον πατέρα του άδβας, έναν ανώτερο αξιωματικό σ' αποστρατεία, που η αναχώρησή του γιού του τον είχε ρίξει σε βαθεία μελαγχολία. Μά ο νέος Όρμεσσόν έστειλε πολύ σπάνια ειδήσεις του και τέλος ο Γιώργος Καρδινιάκ άφισε καθ' έλπιδα ότι θα μπορούσε να ξεπληρώση το ιερώτερο καθήκον του, και ιδίως τώρα που, σαν μαθητής της Στρατιωτικής Σχολής, ήταν άδύνατο να πατήση το πόδι του σε γερμανικό έδαφος.

Γιαυτό στεκόταν και κοιτάζε με βαθεία λύπη, την εκφραστική εικόνα του Μπεττανιέ.

Γυρίζοντας πίσω του, είδ' ένα συμπαθητή που το πρόσωπό του του ήταν άγνωστο, μά η ματιά του τουκανε άμέσως έντύπωση: στην άκρη των ματιών του είδε να λάμπη ένα κρυφό δάκρυ.

Ήταν μικροκαμωμένος, λεπτός, καστανός, άμουστακός. Το στόμα του ήταν μικρό, τα μαλλιά του μαύρα και το σύνολό του έκανε αντίθεση με το Γιώργο που, με το γερό σώμα, ήταν εικόνα της ύψειας.

Μ' έν' άθλητο κίνημα, ο Γιώργος προχώρησ' ένα βήμα κοντά του. Τίποτα δεν ένώνει τόσο εύκολα τους ανθρώπους, όσο μια κοινή λύπη. Δείχνοντας την εικόνα, ο γιός του συνταγματάρχη Καρδινιάκ είπες:

— Δεν 'ν' ώρα! ;
— Πολύ ώρα! απάντησε ο νεαρός μαθητής, δίχως να κρύβη την συγκίνησή του.

— Μήπως και σε σένα ή εικόνα αυτή θυμίζει πατέρα σκοτωμένον ;

— Όχι, ο πατέρας μου δεν είν' άξιωματικός, ζή ακόμα.

— Τότε κανέναν άλλο συγγενή σου ;

— Όχι, δεν υπάρχει άξιωματικός στην οικογένεια μου. Έγώ θάμαι ο πρώτος.

— Τότε γιατί συγκινήθηκες τόσο ;
— Γιατί ή εικόνα αυτή είν' ώρα! .
Κι' ή ομορφιά της με συγκίνησε.

— Έδωσαν τ' άχέρια. Ένοιωθαν να γεννιέται μια φίλια.

— Σύ λοιπόν έχεις αίστασή σου από που είναι ζωγραφισμένο εκεί πάνω ; ρώτησε το άγνωστο παιδί.

— Ναι και όχι. Ο πατέρας μου σκοτώθηκε στο Σαιν-Πριδά και τον έθαψαν κοντά στο Μέτς. Μά δεν είχα την εύτυχία να τον ξαναβρω.

— Μήπως τον έβαλαν στον κοινό λάκκο ;

— Όχι, τον έθαψαν χωριστά. Μά μου είναι άδύνατο να βρω το μέρος.

— Άχ, πώς σε λυπάμαι !
— Ευχαριστώ. Πώς σε λένε ;

— Άντρι. Σένα ;
— Καρδινιάκ.

— Ποιού λόγου είσαι ;
— Του πρώτου.

— Και γω του δευτέρου. Όστε είμαστε στο ίδιο σπουδαστήριο.

— Τόσο το καλύτερο.
— Είμαι όλος χαρά. Μου φαίνεται σ'ά να σ' έχω γνωρίσει από πολύν καιρό.

— Έγώ δε γνωρίζω κανέναν εδώ μέσα, κι' από τη στιγμή που σε γνώρισα, μου φαίνεται πως δεν είμαι πιά έρημος.

Ο καινούργιος φίλος του Καρδινιάκ ήταν γιός ενός φτωχού ειρηνολόγου στο Αίν. Οι γονείς του είχαν παράσει τις σκληρότερες στερήσεις για να κατορθώσουν να τον σπουδάσουν. Κι' οί κόποι τους δεν πήγαν χαμένοι, γιατί ο Έμιλ Άντρι, άν κι' είχε προπαρασκευασθεί σ' επαρχιακό λύκειο, στη Ρένς, πέτυχε με το πρώτο, και σε πολύ καλή σειρά, στις εξετάσεις του Σαιν-Σέρ.

Να γίνη άξιωματικός, ήταν τότερό του. Μά καθώς είχε πει και στο Γιώργο, κανέναν πρόγονό του δεν είχε ακολουθήσει αυτό το στάδιο. Ο παππούς του ήταν ένας ειρηνικός γεωργός, που έχασε τη μικρή του περιουσία, καμωμένη με κόπους και ιδρώτες, στην εισβολή του 1814. Μά ο μικρός Έμιλ είχε μεγαλώσει με τις αναμνήσεις της ένδοξης Πρώτης Αδτοκρατορίας. Ο παππούς του διηγόταν τις αναρίθμητες νίκες της Μεγάλης Στρατιάς και τον ένθουσιασμό του λαού όταν γεννήθηκε ο βασιλιάς της Ρώμης. Είχε ιδεί τον μεγάλο Αδτοκράτορα να περνά απ' τη Ρένς, γαλήνιος πάνω στ' άσπρο του άτι, τριγυρισμένος από Ηρώσσους, Ρώσσους και Αδστριακούς. Κι' όλος αυτός ο μυστηριακός ένθουσιασμός ξαναζούσε στην ψυχή του μικρού επαρχιώτη, σαν ένα είδος θρησκευτικής λατρείας. Γι' αυτό, μόλις σκεφθή για έκλογη σταδίου, συλλογίστηκε: «Θά γίνω στρατιωτικός!»

(Άκολουθεί) ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ

[Συνέχεια και τέλος της σελ. 116.]

— Θα σε μάθω να παίζεις βιολι, εξακολούθησε ο Τυρολέζος, και θα γίνεις άδελφός του Γαϊτάνου. Δόσε μου το πορτοφόλι σου να σου το κρύψω, μήπως το χάσεις ή σου το κλέψουν.

Ο Ρενέ έδωσε μια στιγμή, αλλά έπειτα τόδωσε χωρίς να πη, λέξη. Και σε λίγο ή μικρή συντροφιά ξεκίνησε μέσα απ' την κοιλάδα.

Ο Τυρολέζος πήγαινε μπροστά, ο Ρενέ τον ακολουθούσε και τελευταίος έρχόταν ο Γαϊτάνος. Ο άντρας που λεγότανε Φέντος, τούς δδήγησε σ' ένα μονοπάτι που έβγαζε σ' ένα μεγάλο δρόμο. Από κει φαινόταν όλα το Τεοσέν, τριγυρισμένο από θεόρατους βράχους. Το τοπίο αυτό ήταν τόσο γραφικό, τόσο όμορφο, αλλά και τόσο τρομακτικό, που ο Ρενέ άφαιρέθηκε έντελώς και έχασε την κακή του πράξη: νάφισε τον μπαμπά του που τον λάτρευε και νάκολούθησε έναν άγνωστο!

Περπάτησαν όλη την ημέρα σταματούσαν πότε-πότε για να ξεκουραστούν λίγο και να τσιμπήσουν κάτι από τις λίγες προμήθειες που είχε μαζί του ο Φέντος. Ο γιός όμως του κ. Νουαρμόν, μπουχτισμένος από τα πολυτελή γεύματα του σπιτιού του και των ξενοδογείων, έβρισκε γούστο στα φτωχικά αυτά και τα πρόχειρα, που τάκαναν σχεδόν στο πόδι.

Διανυκτέρευσαν σ' ένα άθλιο χάνι και ξανάρχισαν να περπατούν από τα χαράματα.

Τα τοπία γινόταν ολόένα ώραίστερα. Είχαν πιά μεσημερινό χαρακτήρα, ήταν όλα Ιταλικά: ή φύση, ή γλώσσα, τα έθιμα, τα πρόσωπα των ανθρώπων. Ήταν όλα εύθυμα, χαρωπά κι' ο Ρενέ, ένθουσιασμένος, μακάριζε τον εαυτό του που είχε ακολουθήσει τον Τυρολέζο.

Άλλομο! Η ευχαριστήσή του δεν κράτησε πολύ. Το ίδιο βράδυ ο Φέντος τού είπες απότομα:

— Από αύριο θάρχίσεις δουλειά είναι ώρα να περπατή κανέναν χωρίς να κάνη τίποτα: αλλά τα λίγα χρήματα που μεδύωσες, δεν φτάνουν για να σε τρέφω. Έχω στο σάκκο μου ένα μικρό βιολι. Θα σε μάθω να παίζεις κι' έπειτα θάρχίσουμε κονστέρτα για να βγάλουμε το ψωμί μας. Από τώρα και στο εξής θα είσαι γιός μου και το όνομά σου θα είναι Κάρλος.

Το παιδί, παραζαλισμένο, δεν τόλμησε νάπαντήσει.

Δεν αναγνώριζε πιά στον κακό αυτό δάσκαλο τον καλό κι' ευγενικό σύντροφο της πρώτης ημέρας και συναισθανόταν πως αυτός, που άφισε τον καλύτερο μπαμπά του κόσμου για να μην ύπακούει, ήταν τώρα στο ζυγό ενός

παλιο-Τυρολέζου. Δεν είπες όμως λέξη. Άρχισε μόνο να συγοκλαίη με λυγμούς. «Ω, πώς μετανοιώνω τώρα που το είχα σκάσει από το σπύτι του! Ήταν όμως πολύ άργα για να ξαναγυρίσει και να βρει εκείνον που τόσο τον είχε πικράνει...»

Μια καινούργια ζωή άρχιζε τώρα για τον Ρενέ.

Μά ήταν τόσο διαφορετική από τη ζωή της χαράς και της έλευθερίας που είχε όνειρευθεί! Αυτός που βαρυνόταν να μελετήσει τα μαθήματά του, ήταν τώρα ύποχωρημένος να κάθεται ώρες δλόκληρες να μαθαίνη βιολι: κι' όταν κουραζότανε πιά το χέρι του, μια δυνατή δοξαριά τούβρόταν στο κεφάλι και τον ανάγκαζε να ξαναρχίσει. Αντι για έλευθερία, είχε άφέντη να τον διατάζει, και τι άφέντη! Ο Φέντος, έπειδή ο Ρενέ δεν έκανε καμμία πρόοδο στο βιολι κι' έπειδή τα λίγα του λεφτά είχαν τελειώσει, γινόταν από μέρα σε μέρα άσχηρότερος, σκληρότερος.

Ένα βράδυ, που αυτός ήταν στις κακές του χειρότερες από κάθε άλλη φορά, το καιμένο το παιδί, άπογοητευμένο και με την ιδέα πως δεν θα μπορούσε πιά να βρει τον πατέρα του, βγήκε έξω και σε λίγο βρέθηκε κοντά σ' ένα ποταμό. Σε μια στιγμή άπελπίστας, δίνει μια και πέφτει μέσα. Θέλησε να αυτοκτονήσει. Άλλά το ένστικτο της ζωής τον έκανε να φωνάξει βοήθεια. Ένας άνθρωπος, την ώρα εκείνη, περνούσε σκυφτός και μελαγχολικός. Είδε το παιδί που πνιγότανε. Σαν άστραπή, πέταξε το σακάκι του κι' έπεσε κι' αυτός στο νερό με δυο βουτιές έφτασε το παιδί, το άρπαξε και τόβγαλε στην όχθη.

Ο Ρενέ είχε λιγοθυμήσει: όταν όμως άνοιξε τα μάτια του, πόση ήταν ή έκπληξη του! Είδε από πάνω του τον πατέρα του!

— Μπαμπά! φώναξε, μην είναι όνειρο; είσαι σύ; «Ω, αγαπημένε μου μπαμπά! συγχώρεσέ με! ύπέφερα τόσο πολύ!»

— Φαντάζομαι, καιμένο μου παιδί, για να φτάσεις στο σημείο να ξεχάσεις ότι σου έμαθα. Τίποτα δεν είναι χειρότερα στον κόσμο από την αυτοκτονία. Άκόμα κι' όταν δεν υπάρχει καμμία έλπιδα, ή θεία Πρόνοια θα μάς φωτίσει... Η νομίζεις πως δεν ύπέφερα κι' εγώ; Από την ημέρα που έφυγες, γυρίζω από τόπο σε τόπο. Όρκίστηκα να μη σταματήσω, άν δεν σε βρω. Δοξασμένο άς είναι το όνομα του Θεού, άφου έφτασα στην ώρα και σε σφίγγω τώρα στην άγκαλιά μου!

— Ω, μπαμπά, τι μάθημα! Πώς τόκανα αυτό το πράμμα, να σφίξω! Ήμωνα τρελλός, όνειρευόμουν έλευθερία... Για να ξεχάσεις όμως το κακό

που σουκανα, σου ύπόσχομαι εδώ επίσημως, και μπορείς τώρα να βασισθής στο λόγο μου, πως από τώρα και στο εξής, θα είμαι τόσο επιμελής, τόσο καττικός, όσο άμελής κι' άκατος ήμουνα πρώτα.

Ο κ. Νουαρμόν πήρε το παιδί του στο ξενοδοχείο όπου έμενε, γιατί από την ημέρα που το είχε χάσει, δεν είχε την έλπιδα πως κάποτε θα το έβρισκε. Άφου πέρασε ή πρώτη συγκίνηση, ο πατέρας ζήτησε να καταγγείλει το Φέντο για τη πράξη του, αλλά ο Ρενέ τον παρακάλεσε να μη το κάνει.

— Βέβαια ήταν σκληρός και κακός σε μένα, είπες, αλλά δεν φταίει' εγώ τον άκολουθήσα, μόνος μου, με τη θέλησή μου. Είναι λιγότερο ένοχος από μένα.

Ο κ. Νουαρμόν έπαίσθηκε. Και τώρα ζή ήσυχος κι' ευχαριστημένος. Γιατί ο Ρενέ έγινε ο καλύτερος μαθητής στην τάξη του κι' έμαθε πως ή άληθινή έλευθερία, ακόμα και για τους πλούσιους, βρίσκεται στην έκπληρωση του καθήκοντος και στην άγάπη της εργασίας.
(Clotilde Leclerc.) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Α'. (Συνέχεια)

— Ένα πρωί, άμα ξύπνησαν με το σάλπισμα του Σπυνητήρη, ή μαμμά είπες στην κορούλα της:

— Μαρίτσα, σήκω. Σήμερα θα πάμε στο κοττέτοι μαζι.

— Η Μαρίτσα συλλογίστηκε άμέσως πως θάταν ή μέρα που θάβγαίνουν τα πουλάκια. Και τόπε:

— Δεν είναι αυτό, μαμμά;

— Δεν ξέρω, της άπορεύθηκε ή μαμμά της. Μπορεί και να μη βγήκαν ακόμα. Πάμε να ιδούμε.

— Α, με τι άνυπομονησία άκολούθησε ή μικρή τη μαμμά της στο κοττέτοι!

— Έβαλε μάστιγα τα χεράκια της στα μάτια για να μη βλέπη, ως να ιδή προδια ή μαμμά της και να της πη άν βγήκαν ή όχι τα πουλάκια. Πόσο θα στενοχωριόταν άν της έλεγε πως δε βγήκαν ακόμα και πως έπρεπε να περιμένη ως αύριο! Χρόνος θα της φαινόταν εκείνη ή μέρα!

— Άλλά όχι. Σε λίγο άκουσε τη μαμμά να της λέη:

— Ίδές, Μαρίτσα! Ίδές!

Κι' από το χαρούμενο ύφος της, κατάλαβε πως ήταν για καλό. Τότε έβγαλε τα χεράκια της από τα μάτια και κοιτάζε μέσα στο κοττέτοι. Τι χαρά! Χάμω ήταν μερικά τσέφλια από αβγά και

στη φωλιά που καθόταν ή Πουλάδα, άνάμεσα απ' τα φτερά της, πρόβωναν δυο κεφαλάκια άγκοκίτρινα με μαύρα γυαλιστερά ματάκια κι' όμορφες μυτίτσες. Τα πουλάκια είχαν βγει!

— Η μαμμά είχε φέρει ένα πανεράκι στρωμένο μέσα με φανέλλα. Τόδωσε της Μαρίτσας να το κρατή, σήκωσε με τρόπο την Πουλάδα και παίρνοντας τα πουλάκια ένα-ένα απ' τη φωλιά, τάβαλε μέσα στο πανεράκι. Τσίριξαν στην άρχή εκείνα, έπειτα όμως φάνηκαν ευχαριστημένα στο ζεστό τους αβτο κορββατάκι.

— Ήταν τέσσερα τα πουλάκια που είχαν βγει: δυο κίτρινα και δυο άσπρα με καφετιές πιτσιλάδες. Τα πήγαν με το πανέρι στην κουζίνα και τάβαλαν κοντά στο τζάκι. Η Κατερίνα τούς άνοιξε τα στοματάκια και τούς έχωσε από ένα σπυρί πιπέρι, λέγοντας πως θα τούς έκανε πολύ καλό. Κι' ή μαμμά την άφησε χαμογελάοντας.

— Άμή τάλλα πότε θα βγούν; ρωτούσε ολόένα ή Μαρίτσα.

— Σε λίγο, μη φοβάσαι. Τώρα που άρχισαν, θα βγούν όλα.

— Πάμε πάλι να ιδούμε;

— Στάσου. Τώρα θα πάμε.

— Η Μαρίτσα βρισκόταν σε άνησυχία. Ήθελε να είναι και κονιά στην Πουλάδα, στο κοττέτοι, και κονιά στα πουλάκια, στην κουζίνα. Έπειδή όμως δεν μπορούσε να γίνη δυο κορμάτια, καθόταν κονιά στα πουλάκια, τα καμάρωνε και περιμενε...

(Άκολουθεί) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΚΟΡΑΗΣ

Αγαπητοί μου,

ΙΔΑΣΚΑΛΟΙ του Γένους» λέγονταν, εκείνο τον καιρό, οι σοφοί που εφώτιζαν την ελληνική νεολαία, είτε με την προφορική τους διδασκαλία είτε με τα βιβλία τους. Ο Αδαμάντιος Κοραΐς (1748—1833) στάθηκε ο μεγαλύτερος απ' όλους. «Ως σήμερ' άκόμα, θεωρείται ο σοφότερος απ' όλους γεννηθείς ο νέος Έλληνομός. Τόνομά του πήρασε στην άθανασία. Κι' από τόσους σοφούς που έλαμψαν τον Ίδιον καιρό ή λίγο κατόπι, μόνο του Κοραή βλέπει κανείς τον άνδριάντα απέξω απ' το Έθνικό Πανεπιστήμιο. Κι' όμως ο Κοραής δεν έδίδασκε ποτέ σε κανένα Σχολείο του Γένους. Ούτε ήταν φιλόλογος «βγαλμένος από Πανεπιστήμιο». Τό στάδιό του τήρχισε σαν έμπορος στο Άμιστελλόδαμο της Ολλανδίας, όπου τον είχε στείλει ο πατέρας του από τη Χιό. Έπειτα σπούδασε Ιατρική στο Μοντελιτέ της Γαλλίας κι' εγκαταστάθηκε στο Παρίσι. Δεν ήταν λοιπόν παρά ένας γιατρός.

Άλλά ή μελέτη του Ίπποκράτη στο πρωτότυπο, τον έκαμε νάγαπήσει και νά σπουδάσει όλη την αρχαία Έλληνική Φιλολογία. Βλέποντας τι θησαυρούς έκλεινε μέσα της αυτή, από τον Όμηρο ως τον Ηλίοδρο, σκέφτηκε νά τους σκορπίσει στο Γένος για φωτισμό. Κι' άρχισε νά τυπώνει τά ελληνικά κείμενα, αρχαία ή μεσαιωνικά, με σχόλια και με πρόλογους. Έτσι, παιδιά μου, ο γιατρός αυτός έγινε ένας από τους πιδ μεγάλους Έλληνομότες και φιλόλογους του καιρού του. Τόσο που κι' ή Γαλλική Κυβέρνηση άκόμα τον έβαλε νά μεταφράσει γαλλικά τό Στάθωνα. Κι' ένας σοφός είπε γι' αυτόν: «Πριν από τον Boeckh—τόν περίφημο Γερμανό κριτικό των αρχαίων κειμένων,— έργαζόταν κι' ο Κοραής σχεδόν με τή μέθοδο του».

Φυσικά, ένας τέτοιος άνθρωπος δεν μπορούσε νά μήν άσχοληθής και με τό Γλωσσικό Ζήτημα, που διαίρουσε και τότε τους «διδασκάλους του Γένους». Γιατί άλλοι απ' αυτούς έγνωσαν νά γράφουν μιά έντελώς αρχαία ελληνική, που μόνο σοφοί μπορούσαν νά την καταλαβαίνουν κι' άλλοι ήθελαν τή γλώσσα του λαού, τή δημοτική ή τή χυδαία όπως τήν έλεγαν οι άντίθετοι. Τό Γένος λοιπόν ήταν χωρισμένο σε αρχαϊστές και σε χυδαϊστές. Κι' ο Κοραής, φρόνιμος πάντα του, ειρηνικός και συμβιβαστικός, σκέφθηκε νά μπει στή μέση, νά τους συμβιβάσει. Γι' αυτό έπρότεινε ένα μέσον όδο, πράγμα που τότε φαίνόταν και τό σωστότερο:

Ούτε αρχαία, είτε, ούτε χυδαία. Μόνο ένα κράμα και των δυό, με βάση τή γλώσσα του λαού, τήν όμιλουμένη, αλλά σύμφωνη πάντα με τήν αρχαία Γραμματική. Με άλλους λόγους: γιά νά γράφεται ή γλώσσα του λαού, έπρεπε νά διορθώνεται. Οι νέοι τύποι των κοινών λέξεων νά ξαναγίνονται αρχαίοι οι ξεναίες λέξεις,—τουρκικές, ιταλικές κτλ.—νά αντικαθίστανται μ' ελληνικές νά διατηρήται όμως πάντα ή απλή σύνταξη της νέας γλώσσας από τουό ελληνικές ταυτόσημες λέξεις, νά προτιμάται ή πιδ γνώριμη στο λαό και νά αποφεύγονται κατά τό δυνατό κι' οι άλλες ελληνισμοί,—δοτικές, άπαρμιφάτα, μονολεκτικοί μέλλοντες, μέσοι άόριστοι.

Γιατί αυτά,—έπίστευε σοφότερα κι' ό σοφός Κοραής,—δεν ξαναγυρίζουν, μιά φορά που χάθηκαν από τή γλώσσα μας. Καλό θάταν νά μη χάθουν καλό θάταν άκόμα κι' αν μπορούσαν νά γυρίσουν. Άλλά όταν μιά γλώσσα κινή μιά στροφή και πάρη άλλο δρόμο, δεν υπάρχει ανθρώπινη δύναμη,—ο Κοραής τό λέει,— ικανή νά τήν ξαναφέρει στον πρώτο. Κι' όταν ο λαός που τή μιλεί, τήν έκαμε και τή θέλει έτσι, κανένας δεν μπορεί νά τή γυρίσει καίτοιώς ή πολύ διαφορετικά. Φωνή και γλώσσα λαού, φωνή και γλώσσα Θεού!

Τό φαντάζεστε τώρα και χωρίς νά σας τό πώ: Ο Κοραής που μπήκε στή μέση, χτυπήθηκε κι' από τά δυό μέρη με τήν ίδια λύσσα. Γιατί ούτε οι αρχαϊστές έγνωσαν νάρθουν σε κανένα συμβιβασμό,—άκουσε εκεί που θάφιναν από το τάπαρμιφάτα τους γι' άγάπη του λαού!—ούτε οι χυδαϊστές άναγνώριζαν πιά τή νέα γλώσσα κάτω απ' τήρχαϊκά στολίδια που έβαζε στις λέξεις της ο Κοραής. Και με τήν αλήθεια, δεν είχαν άδικο νά γελούν μ' αυτά τά κορμιστικά ή κοραϊστικά όπως τά λέγαν. Καλά ή φέτερα που γινόταν ψεύσταια, τό μαινώ-εμβαίνω και τό μάτι-όμμαίτιον. Με και τό νοιάζομαι έπρεπε νά γίνη έννοιάζομαι, και ο παραβοκύρης... παραβοκύριος; Έτσι οι χυδαϊστές δεν άκουσαν τίποτα κι' εξακολούθησαν νά γράφουν μάλιστα, νοιάζομαι, παραβοκύρης, σωστά κι' άνθρωπινά. Κι' επειδή ή ζωή κι' ή αλήθεια ήταν με τό μέρος τους, αυτοί θά νικούσαν τότε σ' εκείνο τον άγώνα και γλωσσικό ζήτημα σήμερα δεν θά άπηλάχη, παρά θά είχαμε μιά όφραία δημοτική γλώσσα, εκατόχρονη πιά, μορφωμένη, πλούσια, που θά τή χειρίζομαστε όλοι χωρίς νά γυρεύουμε τίποτα καλύτερο.

Άλλά συνέθηκε τότε τό εξής: Ένώ στην αρχή όλοι ήταν εναντίον του Κοραή, οι αρχαϊστές, που από τά γραφόμενά του συναιστάνθηκαν κάπως τήν υπερβολή τους, άρχισαν νά κάνουν υπο-

χωρήσεις, νά ρίχνουν νερό στο κρασί τους, νά συμβιβάζονται. Και σιγά-σιγά, από τά τέλη του ΙΗ' αιώνα και έδωθε, επικράτησε τό σύστημα του Κοραή. Σύμφωνα μ' αυτό μορφώθηκε ή Καθαρεύουσα, που είναι ή κοινή, ή όμιλουμένη γλώσσα, αλλά καθαρισμένη, δηλαδή μασκαρεμένη κατά τήν αρχαία. Κι' ο λαός που άρχισε νά καταλαβαίνει λιγάκι τό νέο αυτό γραπτό ιδίωμα,—γιατί τι μάτι τι όμμαίτιον, καθένας δεν τό καταλαβαίνει;—και που είχε πάντα, μεταδομένη απ' τους δασκάλους, τήν ιδέα του γλωσσικού αρχαϊσμού,—ή γλώσσα των προγόνων!—έμενε εύχαριστημένος. «Νά, έλεγε, αυτή είναι ή γλώσσα μας!» Και σ' αυτή πιά γράφονταν τά σχολικά βιβλία, τά πρώτα χρόνια της Άνεξαρτησίας, σ' αυτή τά λαϊκά, σ' αυτή οι έφημερίδες, τά περιοδικά, οι νόμοι, τά δημόσια έγγραφα, όλα. Σ' αυτή άκόμα και τά λογοτεχνήματα.

Μόνο μερικοί ποιητές,—ο Ζαλοκώστας π: χ:, ο Ραγκαβής, ο Παράσχος, ο Τανταλίδης στην Πόλη κ. ά.—κινούμενοι από τό παράδειγμα του Σολωμού, του Βηλαρά, του Χριστόπουλου, έγραψαν ποιήματα και στή Δημοτική. Τά πεζά όμως, χωρίς εξαίρεση,—δηγήματα, μυθιστορήματα, πρωτότυπα ή μεταφρασμένα,—ήταν στην Καθαρεύουσα. Οι χυδαϊστές ούτε άκούγονταν πιά. Άφού πέθανε ο Κανταρτζής κι' οι λοιποί της εποχής του Κοραή, άλλοι δεν έφάνηκαν. Η Καθαρεύουσα μοναρχούσε ανένόχλητη. Και, ένφ' ο λαός ήταν πάντα εύχαριστημένος με τήν επίσημη γλώσσα του, αυτή εξακολουθούσε νά μορφώνεται ή νά καθαρίζεται επί εκατό σχεδόν χρόνια. Ωστόσο, μιά μέρα....

Άλλά τι συνέθηκε πάλι έτσι άξαφνα; Πώς ξαναγεννήθηκε τό γλωσσικό ζήτημα της εποχής του Κοραή; Σε ποιους και γιατί δεν άρεσε πιά τό σύστημά του; Πώς κι' από πότε άρχισαν τά παράπονα εναντίον της μονοκρατορίας αυτής Καθαρεύουσας και εξέσπασε ή γλωσσική επανάσταση, με σκοπό νά τήν εκθρονίσει, γιά νά βάλη στή θέση της τήν παλιά βασίλισσα των χυδαϊστών, τήν ξεπεσμένη και ξεγασμένη Δημοτική;—Λοιπόν, αυτό θά τό ξέρετε: Για νά φτάσουμε σε τέτοιο σημείο, ύστερ' από εκατό χρόνια ειρηνικής κι' ανενόχλητης εφαρμογής του συστήματος του Κοραή, σημαίνει, παιδιά μου, πως τό σύστημα αυτό δεν ήταν καλό, ή τουλάχιστο τό καλύτερο. Με άλλους λόγους, γιά νά ζητηθής, και με τόση μάλιστα έπιμονή, μιά άλλη γλώσσα, έν' άλλο γραπτό ιδίωμα, από κείνο που είχαμε ως τό 1885 περίπου, θά πη πώς αυτό δεν εκπληρούσε πιά τον προορισμό του. Άλλά γιά ποιους λό-

γους αναγκαστήκαμε νάλλάξουμε σύστημα και γλώσσα, και ποιά ήταν τά κακά, τά τρωτά του συστήματος του Κοραή, θά σας εξηγήσω στο έρχόμενο. Άπαντώ έτσι στο γράμμα του φίλου μας Γ. Κολιακόπουλου,—σέλλα του άπάντησε ή Διάπλαση στην Άλληλογραφία του περασμένου,— και του διαλύω μιάν εδλογη άπορία που τήν έχουν ίσως κι' άλλοι πολλοί: Πώς ο Κοραής, αν κι' ήταν ο σοφότερος της εποχής του, δεν μπόρεσε νά βρή και νά συμβουλευθής τό σοφότερο σύστημα γιά τή μόρφωση μιάς γραπτής νεοελληνικής; Θά τό ιδούμε.

Σας άπαύζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤ. COLOMBE ΠΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

Γιά πολλήν ώρα, ή Μαρίκα τόκανε με μεγάλη εύσυνειδησία. Άκουγε με προσοχή τά κορίτσια και προσπαθούσε νά καταλαβαίνει τί έλεγαν. Μ' αυτό τήν κόυρασε κι' ο νοός της άρχισε νά γυρίσει άλλο. Οι φωνές των κοριτσιών, που όλα μαζί έλεγαν τό μάθημά τους, τή νανούριζαν και, χωρίς νά τό καταλάβη, τό κεφαλάκι της έγχευε στο στήθος και τήν πήρε ο ύπνος...

Μά σε λίγο ξύπνησε τρομαγμένη, γιατί τή σκούνησε ή μητέρα που καθόταν κοντά της. Σηκώθηκε όρθη και, χωρίς νά θυμηθής που βρίσκεται, φώναξε:

— Έδώ είμαι, μπάριμπα-Γεροθωμά!

— Χά, χά, χά! γέλασαν δυνατά όλα τά κορίτσια.

Η δασκάλα άφησε τό μάθημα και κοίταξε τή Μαρίκα άσχημά. Κι' αυτή, ντροπισμένη, έκρυψε τό πρόσωπό της με τά χέρια της κι' έκαμε νά ξανακαθήσει. Μά ή δασκάλα δεν τήν άφησε:

— Στάσου όρθη εκεί στή γωνία, τής είπε. Έτσι έλπίζω νά μήν ξανακοιμηθής. Η μήπως σου κοιμάται και όρθη;

Πάλι γέλασαν τά κορίτσια. Η Μαρίκα πήγε και στάθηκε στή γωνία. Έκεί άρχισε νά σιγοκλαίη. Με κόπο κρατούσε τους λυγμούς της.

Σε λίγο χτύπησε τό κουδούνι γιά διάλειμμα και τά κορίτσια όλα έτρεξαν και πήραν τά καλάθια τους,

σά νά είχαν νά φάνε πέντε μέρες. Η δασκάλα έγνεψε στή Μαρίκα νά βγή κι' αυτή στην αλλη κι' ή μικρή βγήκε. Δεν τόλμησε όμως νά πάη μαζί με τις άλλες μαθήτρες, παρά πήγε παράμερα, κάθισε σε μιάν άκρη, άνοιξε τό καλάθια της κι' άρχισε νά ροκανίζει τό ψωμί και τά ξερά σύκα που της είχε αγοράσει ο Γεροθωμάς. Έτρωγε και άναστεύαζε. Καμιά μαθήτρια δεν τήν πλησίασε, καμιά δεν τήν προσκάλεσε νά παίξουν μαζί. Έπαιζαν και μιλούσαν μεταξύ τους και κάπου-κάπου γύριζαν και τήν κοίταζαν σαν κανένα περίεργο πράγμα.

— Κάπου τό είδα αυτό τό κορίτσι, είπε μιά.

— Κι' έγώ σά νά τό είδα, μά δε θυμάμαι που...

— Καλέ, δεν είναι τό κορίτσι που γύριζε με τό Γεροθωμά και πουλούσε μύλους;

— Ναι, ναι, καλά λές! Αυτή είναι!

— Μιά ημέρα μούδωσε μύλο με τό

— Παλιόκορίτσια! τους φώναζε ο Γεροθωμάς.

χέρι της. Πουλούσε και σκουπίτσες από φτερά.

— Έχει ιστορία, λένε, αυτό τό κορίτσι...

— Πάμε νά τή βάλουμε νά μάς πη τήν ιστορία της;

— Ναι, πάμε! πάμε!

Κι' όλα τά κορίτσια έτρεξαν και περικύκλωσαν τή Μαρίκα, που τραθή-χτηκε πίσω γιά νά μη τήν πατήσουν.

— Πώς σε λένε, μικρούλα μου; τή ρώτησε ή πιδ μεγάλη μαθήτρια.

— Μαρίκα Γεροθωμά, άποκρίθηκε ή όρφανούλα κοκκινίζοντας.

— Μά τόν έχεις πατέρα τό Γεροθωμά;

— Όχι... ο πατέρας μου έπεσε και σκοτώθηκε και που χόρευε στο θέατρο.

— Ά! και τή μητέρα σου πως τή λένε;

— Τή λέγανε κυρία Τζούλια.

— Μπά, πέθανε; Και τί δουλειά έκανε; Χόρευε κι' αυτή στο θέατρο;

— Όχι! Ήταν θεατρίνα. Έπαιζε κωμωδίες.

— Χά, χά, χά! γέλασαν όλα τά κορίτσια.

Και μιά είπε με ειρωνεία:

— Καλή μητέρα είχες!..

Αυτό πολύ τήν πείραξε τή Μαρίκα. Δεν ήθελε νά κοροϊεύουν τή μητέρα της, που όσο θεατρίνα κι' αν ήταν, τήν αγαπούσε και πάντα, ύστερ' από τήν παράσταση, τήν έγδυνε πρώτα και τήν έβαζε νά πλαγιάσει, κι' έπειτα έβγαζε κι' αυτή τά φορέματά της τά θεατρινιστικά, που έσταζαν ιδρώτα. Η καιμένη ή μητέρα, πρώτα κοίταζε νά περιποιηθής τήν κόρη της κι' έπειτα φρόντιζε γιά τον έαυτό της. Τή θυμήθηκε ή Μαρίκα κι' άρχισε νά κλαίη.

Οι μαθήτρες, καθώς τήν είδαν, έβγαλαν τις φωνές:

— Ω, τό γρινιάρικο! Ω, τό κλαψάρικο! Έλάτε, κορίτσια, νά μη τήν παίξουμε ποτέ μας. Πάμε, άς φύγουμε από κοντά της.

Κι' άπομακρύνθηκαν και τήν άφησαν μονάχη.

Σε λίγο χτύπησε πάλι τό κουδούνι και τά κορίτσια μπήκαν πάλι στην τάξη και τό μάθημα ξανάρχισε.

Δυό άδάκερες ώρες ή Μαρίκα άκουγε, προσπιθώντας νά καταλαβαίνει, τις ώρες ιστορίες που έλεγε ή δασκάλα. Και συγχρόνως συλλογιζόταν...

(Άκολουθεί)

ΣΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΑΡΜΟΗΤΩΝ

ΤΟ ΠΛΑΤΑΝΙ

Στην ησυχία και την ομορφιά του... Δένδρον... φρούτα...

Τό βράδυ, όταν όλα κοιμισμένα... φωνή...

Και τους ανθρώπους που με ρούχα... στήσαν βομούς...

Βλέπει ακόμα τα πουλάκια... γλυσάκια...

Τόσον καιρό! Δχ πόσο έχει ζήσει!... μισή...

Η ΜΙΚΡΗ ΚΟΚΕΤΤΑ

Μικρούλα, μόλις έξη χρονών... χαδιάρικα...

καινούριο φουστανάκι της... Μιλεί Γαλλικά...

Ακούει στο γλυκό όνομα... Κουρούλα...

ΤΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ ΜΟΥ

Πουλήσαμε και το παλιό μας... Πουλήσαμε...

Ήταν άνοιξη κι η μαμά φρονι... Κι έλα...

Τι ομορφιά που γίνονταν... Κι έλα...

Η ΜΙΚΡΗ ΚΟΚΕΤΤΑ

Μικρούλα, μόλις έξη χρονών... χαδιάρικα...

ή ράφτρα που θα φάω αυτά της... Τελείωσε...

Μιλεί Γαλλικά, δικής της πάντα... Μιλεί...

ΤΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ ΜΟΥ

Πουλήσαμε και το παλιό μας... Πουλήσαμε...

Ήταν άνοιξη κι η μαμά φρονι... Κι έλα...

Τι ομορφιά που γίνονταν... Κι έλα...

Η ΜΙΚΡΗ ΚΟΚΕΤΤΑ

Μικρούλα, μόλις έξη χρονών... χαδιάρικα...

Επειδή οι ξεγάτοι του Τυπο... Αποφασίζω...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ»

ΕΙΛΑΤΕ προχθές τη γενναία... Αποφασίζω...

Μπορεί ένας συγγραφέας, Ίδα... Αποφασίζω...

Παύλος... Αποφασίζω...

Ο Νίκος κάνει μάθημα στο... Αποφασίζω...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

Επειδή οι ξεγάτοι του Τυπο... Αποφασίζω...

ραχή» (Κρήνη), το «Ασθενών... Αποφασίζω...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ»

ΕΙΛΑΤΕ προχθές τη γενναία... Αποφασίζω...

Μπορεί ένας συγγραφέας, Ίδα... Αποφασίζω...

Παύλος... Αποφασίζω...

Ο Νίκος κάνει μάθημα στο... Αποφασίζω...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

Επειδή οι ξεγάτοι του Τυπο... Αποφασίζω...

έχω καιρό, παιδί μου... Αποφασίζω...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ»

ΕΙΛΑΤΕ προχθές τη γενναία... Αποφασίζω...

Μπορεί ένας συγγραφέας, Ίδα... Αποφασίζω...

Παύλος... Αποφασίζω...

Ο Νίκος κάνει μάθημα στο... Αποφασίζω...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

Επειδή οι ξεγάτοι του Τυπο... Αποφασίζω...

έχω καιρό, παιδί μου... Αποφασίζω...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ»

ΕΙΛΑΤΕ προχθές τη γενναία... Αποφασίζω...

Μπορεί ένας συγγραφέας, Ίδα... Αποφασίζω...

Παύλος... Αποφασίζω...

Ο Νίκος κάνει μάθημα στο... Αποφασίζω...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

Επειδή οι ξεγάτοι του Τυπο... Αποφασίζω...

έχω καιρό, παιδί μου... Αποφασίζω...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ»

ΕΙΛΑΤΕ προχθές τη γενναία... Αποφασίζω...

Μπορεί ένας συγγραφέας, Ίδα... Αποφασίζω...

Παύλος... Αποφασίζω...

Ο Νίκος κάνει μάθημα στο... Αποφασίζω...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

Επειδή οι ξεγάτοι του Τυπο... Αποφασίζω...

